

Това бѣше единъ засмѣнъ старъ човѣкъ съ дълга полу-побѣлѣла брада, който бѣ чулъ разговора на момчетата. Този човѣкъ, макаръ и да живѣеше тукъ не много отдавна, макаръ и да не знаеха много за него, бѣ обичанъ отъ всички. Тихо и самотно прѣкарваше той живота си въ старата на една висока кула, която му бѣ отпусната слѣдъ дълги молби. Отначало всички гледаха на него като на чужденецъ и съ недовѣрие, но той спечели скоро любовта на всички съсь своето приятелско държане. Особено много бѣ обичанъ той отъ малкия свѣтъ. За дѣцата той бѣ винаги веселъ и шеговитъ, а често имъ измисляше и нови игри. Въ такива случаи господинъ Вернеръ — тъй му бѣ името — живо бѣ поздравяванъ отъ тѣхъ.

— Азъ чухъ думитѣ ти, Хайне, — се обърна той къмъ разказвача — и разбрахъ, колко си се изплашилъ. Добъръ юнакъ ли си ти? Не, момчета, въ подземиеото вчера не е имало нито планински духове, нито караконджове, нито вълци и разбойници, а е имало само едно страхливо сърдце. Азъ зная мѣстото. Страшно е то! И чувалъ съмъ да казватъ, че тамъ, особено нощемъ, сж влизали само най-смѣлитѣ. Никой не е могълъ до сега да прѣмине прѣзъ цѣлото подземие. Слушалъ съмъ още, че прѣди години, — тъй сж ми казвали — единъ смѣлъ и силенъ юнакъ стигналъ до другия му край и тамъ — да, и тамъ оставилъ едно скжпоцѣно съкровище за подарѣкъ на оногози, който би посмѣлъ да стигне до него. Това съкровище още не е взето отъ никого; тъй че, който отъ васъ е достатъчно смѣлъ, нека отиде да го вземе!

Дѣцата се спогледаха. Това, що чуха отъ Хайне, още звучеше въ ушитѣ имъ, а сърдцата имъ страхливо тупкаха. Стариятъ пѣкъ бѣ казалъ, че не е никакъ страшно; трѣбваше ли сега тѣ да се покажатъ прѣдъ него и другаритѣ си страхливи?

— О, азъ още утрѣ рано ще намѣря входа на подземиеото! — Тъй се обаждаха ту единъ, ту